

РЕШЕНИЕ

№ 16381

гр. София, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 60 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: А. К. БОЕВА

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА Т. ЕРМЕНКОВА
като разгледа докладваното от А. К. БОЕВА Гражданско дело №
20211110144212 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от „Топлофикация София” ЕАД срещу „С.А.Г Груп“ ЕООД, с която са предявени кумулативно обективно съединени иски, както следва: иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено спрямо ответника съществуването на вземане на ищеца за сумата в общ размер на 1567,69 лева – главница, от която сумата 1540,71 лева, представляваща стойността на доставена топлинна енергия през периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., и сумата 26,98 лева, представляваща стойността на услугата дялово разпределение за периода от 01.05.2018 г. до 29.02.2020 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното изплащане на дължимата сума; иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено спрямо ответника съществуването на вземане на ищеца за сумата в общ размер на 291,52 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 01.07.2018 г. до 21.06.2021 г.

В исковата молба се твърди, че между страните по делото нямало подписан договор за продажба на топлинна енергия. Но ответникът ползвал топлинна енергия в следния топлоснабден имот, а именно: магазин № 36, находящ се в гр. София, АДРЕС, с абонатен № *****, през периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. Поради незаплащане стойността на ползваната топлинна енергия ответникът се бил обогатил неоснователно за сметка на ищцовото дружество и дължал връщане на онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването. Топлоснабденият имот се намирал в сграда в режим на етажна собственост, в който услугата дялово разпределение на топлинна енергия се извършвала от „Топлофикация София“ ЕАД. Ежемесечно от топлофикационното дружество били издавани фактури с

дължимите суми за топлинна енергия, които следвало да бъдат заплащани най-късно до 20-то число на следващия месец. Въпреки настъпването на падежа задължението не било погасено. За вземанията си ищцовото дружество депозирало заявление за издаване на заповед за изпълнение, което било уважено и била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 06.07.2021 г. по ч. гр. д. № 37885 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60-ти състав. Ответникът възразил в срока по чл. 414 ГПК, което наложило предявяването на настоящите иски от ищеца. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да уважи изцяло предявените иски. Претендира направените по делото разноски.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на ответника „С.А.Г. Груп“ ЕООД за отговор, като в срока по чл. 131 ГПК е постъпило становище по същата чрез адв. Л. И.. Процесуалният представител оспорва изцяло предявените иски като неоснователни. Възразява, че ответното дружество не е ползвало топлинна енергия в процесния магазин през исковия период, тъй като в имота нямало монтирани отоплителни тела и през него не минавали вертикални или хоризонтални щрангове. Още през 2011 г. ответното дружество заявило, че не желае да участва в топлофицирането на сградата и всички общи сградни инсталации към имота били трайно прекъснати. Освен това през процесния период магазинът бил отдаден под наем на трето за спора лице, поради което не съществувала практическа възможност ответното дружество да се е обогатило за сметка на ищеца. Оспорва и акцесорната претенция за мораторна лихва като твърди, че ответникът не бил изпаднал в забава по отношение на процесните вземания. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отхвърли изцяло предявените иски. Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът „Топлофикация София“ ЕАД, редовно призован, се представлява от юрк. Трифонов. Процесуалният представител поддържа исковата молба. Депозирала е молба от юрк. Кънева, в която моли съда да постанови решение, с което да уважи изцяло предявените иски като доказани по основание и по размер. Претендира направените по делото разноски и юрисконсултско възнаграждение, за които представя списък по чл. 80 ГПК.

В съдебно заседание ответникът „С.А.Г. Груп“ ЕООД, редовно призован, се представлява от адв. И.. Процесуалният представител оспорва исковата молба и поддържа подадения отговор. Депозира молба, в която моли съда да постанови решение, с което да остави без уважение исковата претенция по съображения, подробно изложени в приложената писмена защита. Претендира направените по делото разноски, за които представя списък по чл. 80 ГПК.

Съдът, след като прецени по вътрешно убеждение събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, приема за установено следното.

Видно от приложеното по делото удостоверение, издадено от Агенция по вписванията, ищцовото дружество е търговец с предмет на дейност производство на топлинна енергия,

пренос на топлинна енергия, производство на електрическа и топлинна енергия и други дейности, обслужващи основните такива.

От т. 7.17 на представен по делото договор за покупко-продажба на търговско предприятие по чл. 15 от Търговския закон, сключен между „С.А.Г.“ ООД, в качеството му на продавач, и „С.А.Г Груп“ ЕООД, в качеството му на купувач, се установява, че на 10.05.2012 г. ответното дружество придобило правото на собственост върху процесния магазин № 36, находящ се в гр. София, ж. к. „Овча купел-1“, бл. ***, вх. Б. По делото няма данни през исковия период правото на собственост върху процесния имот да е било прехвърлено на трети лица или пък в тяхна полза да е било учредено вещно право на ползване от ответника.

Не се оспорва обстоятелството, че много преди исковия период сградата, в която се намира процесният имот, била присъединена към топлоснабдителната мрежа и започнало ползването на топлинна енергия за отопление и битово горещо водоснабдяване. В тази връзка на 02.09.2011 г. между етажните собственици и ищцовото дружество бил сключен договор, по силата на който „Топлофикация София“ ЕАД присъединявала сградата на адрес ж. к. „Овча купел“, бл. ***, вх. А и Б към топлопреносната мрежа на гр. София, но при условията на решенията на Общото събрание на етажните собственици, неразделна част от договора. Съгласно т. 2 от същия собствениците на изброените самостоятелни обекти, в т. ч. на магазин № 36 във вход Б – „С.А.Г.“ ООД, нямало да се считат за потребители на топлинна енергия по смисъла на Закона за енергетиката. Останалите етажни собственици, които притежавали качеството потребители на топлинна енергия, се задължили да заплащат дела от топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, общите части и др., припадащ се на имотите по т. 2 от договора (вкл. процесния магазин) (т. 4 от договора). Договорът от 02.09.2011 г. по своето естество представлява частен диспозитивен документ, подписан от страните по него. Той не е оспорен в хода на производството, поради което се ползва с обвързваща доказателствена сила по смисъла на чл. 180 ГПК и задължава съда да приеме авторството на изявлението. Доколкото не са релевиращи пороци при образуването и изявата на волята на страните, доказано е по делото, че същите са направили изявление за поемане на задълженията по договора при договорените условия и срокове. Съгласно чл. 20а, ал. 1 ЗЗД договорите имат сила на закон за тези, които са ги сключили.

Към договора от 02.09.2011 г. е приложен протокол от общото събрание на етажните собственици, проведено на 17.05.2011 г., с което били взети следните решения: 1. собствениците на самостоятелни обекти в сградата – етажна собственост удостоверили с подписите си, че отклоненията на инсталациите за отопление и битово горещо водоснабдяване към изброените апартаменти, вкл. магазин № 36, били трайно прекъснати от общите инсталации на сградата; 2. всички собственици на имоти декларирали, че са съгласни да заплащат бъдещите дължими суми за топлинна енергия – сградна инсталация, общи части и др. за всеки от имотите на отказалите се собственици, включително за магазин № 36.

От писмо рег. № П-8711/31.08.2018 г. се установява, че ищцовото дружество отправило

покана до ответника в срок до 18.09.2018 г. да попълни всички необходими формуляри за сключване на договор за продажба на топлина енергия за небитови нужди за изброените в него обекти, сред които бил и процесният магазин № 36. Освен това в писмото било посочено, че за всеки един от тези обекти имало непогасени задължения, които за магазин № 36, абонатен № ***** същите били в общ размер на 1034,70 лева за топлинна енергия, дялово разпределение и мораторна лихва. Поканата била получена от представител на ответното дружество на 03.09.2018 г., видно от отбелязване върху нея.

Допусната е по искане на страните съдебно-техническа експертиза. Заключение на вещото лице е прието от съда и не е оспорено от страните. Същото е изготвено след запознаване с приложените по делото документи, с други такива, предоставени на вещото лице от ищеца, и след извършен оглед на място в процесния имот. От заключението се установява, че от ТР „Земляне“ била представена справка за потребената топлинна енергия през периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. в сградата в режим на етажна собственост, измерена в кВтч. Данните от общия топломер се отчитали ежемесечно към 24 часа на последния ден от месеца съгласно нормативните правила. От отчетените стойности били приспаднати т. нар. „технологичните разходи“ или „загуби в абонатната станция“, тъй като същите били за сметка на ищцовото дружество. Установено е, че размерът на технологичните разходи бил съответстващ на нормативните изисквания. За разликата били издадени фактури за всеки месец и същата следвало да се заплати от потребителя. Вещото лице установило по данни от ищеца, че за процесния имот била разпределяна топлинна енергия за сградна инсталация на база отопляем обем по проект и за битово горещо водоснабдяване по данни на един водомер, който през 2019 г. бил отчетен редовно, а през 2020 г. било начислено количество на база за 1 брой лице по 140 л. дневно. Индивидуалните средства за отчет в сградата – етажна собственост били апартаментни топломери, поради което разпределението топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, между потребителите било извършено съгласно т. 7.2 от Приложението към чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 за топлоснабдяването (отм.) и в зависимост от пълния отопляем обем на имота – 966 куб. м. За исковия период от ищеца ежемесечно били изготвяни фактури за дължимите суми за доставената топлинна енергия по прогнозни данни за потребление, като общата сума по фактури в размер на 1700,69 лева не включвала просрочени суми за периоди преди процесния, както и извършената от ищеца корекция на цената на топлинна енергия в размер на -82,01 лева. Изравняването на сумите от ищеца за абонатен № ***** било извършено съгласно действащите през съответния период цени на топлинната енергия и възлизало общо на -40,34 лева (за получаване) за целия исков период. Вещото лице установило, че сумата за топлинна енергия за имота на ответника била определена съгласно изискванията на действащата нормативна уредба и актуални цени на топлинната енергия за периода. Измерването на потребеното количество топлинна енергия в сградата в режим на етажна собственост през процесния период било извършвано от общ топломер за търговски цели. Общият топломер в абонатната станция бил обект на метрологичен контрол и първоначална и последващи периодични проверки от лицензирани лаборатории през м. 04.2018 г. и м. 03.2021 г. Резултатът от проверките бил, че уредът е технически изправен. Във връзка с

поставените от ответника въпроси вещото лице установило на място, че обект № 36 представлявал фитнес клуб, като в залата на първо ниво и в помещенията на ниво сутерен нямало монтиран отоплителни тела (радиатори или щранг-лири), уреди за дялово разпределение или индивидуални топломери. Отоплението на залата било въздушно, не се ползвала топлинна енергия от топлопреносната мрежа. Тръбите – подаваща и връщаща топлоносител от и към абонатната станция, били затапени на ниво под, а колекторната кутия била демонтирана още на етап строителство. Входът към обекта бил директно от улицата и не се ползвали общите части на сградата. В дадени пред съда устни разяснения вещото лице потвърди, че в процесния имот нямало захранване, нямало тръби, нямало радиатори. Захранващите тръби били прекъснати. Съдът намира, че заключението на вещото лице е пълно, ясно, обосновано и не възниква съмнение относно неговата правилност, поради което го възприема изцяло.

Допусната е по искане на ищеца съдебно-счетоводна експертиза. Заключението на вещото лице е прието от съда и не е оспорено от страните. От същото се установява, че няма данни за извършени от ответника плащания на претендираните от ищеца суми. Общата стойност на изравнителните сметки за процесния период била в размер на -122,17 лева и представлявала сума за получаване. Вещото лице установило, че от изравнителните сметки нямало погасени задължения на ответника извън процесния период. Стойността на потребената топлинна енергия за процесния период с включени изравнителни сметки и възстановена сума от корекция възлизала на 1578,52 лева. Дължимите такси за услугата дялово разпределение били в размер на 26,98 лева. Вещото лице изчислило, че законната лихва върху претендираната главница, считано от първия ден след срока за плащане на всяко задължение до 21.06.2021 г., била в размер на 286,11 лева – върху сумата за топлинна енергия и в размер на 5,41 лева – върху стойността на услугата за дялово разпределение. В дадени пред съда устни разяснения вещото лице поясни, че сумите, посочени в колона 3б от Приложение № 1 към заключението, реално представлявали стойност на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, а не такива за отопление на имота. Съдът намира, че заключението на вещото лице е пълно, ясно, обосновано и не възниква съмнение относно неговата правилност, поради което го възприема изцяло.

По делото са представени и други писмени доказателства, неотнормими към настоящия спор.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи.

По иска с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД:

Ищецът основава претенцията си на твърдения за липса на сключен между страните договор за продажба на топлинна енергия за стопански нужди и наличието на неоснователно обогатяване от страна на ответника чрез спестяване на разходите за заплащане на потребената в процесния обект топлинна енергия през исковия период и на тези за таксата за извършената от ищеца услуга дялово разпределение. Не се спори по делото, че между

страните няма сключен на основание чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ писмен договор за продажба на топлинна енергия за небитови нужди. Следователно, доколкото ищецът не може да претендира процесните суми на друго основание, той разполага с иска по чл. 59 ЗЗД. Съгласно цитираната разпоредба всеки, който се е обогатил без основание за сметка на друго, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размер на обедняването. В тежест на ищеца е да докаже обогатяването на ответника, своето обедняване, размер на обедняването и връзката между обогатяването и обедняването. Няма спор в съдебната практика, че формите, чрез които се реализира обогатяването по смисъла на чл. 59, ал. 1 ЗЗД, може да са свързани с увеличаване актива на имуществото на едно лице чрез придобиване на реални имуществени ползи за сметка на друго лице, или обогатяване чрез намаляване на пасива или спестяване на имуществени разходи, които е следвало да бъдат направени от обогатилото се лице, но са направени от друг. Същественото изискване е обогатяването да е станало за сметка на друго лице. Само обогатяването без основание, но за чужда сметка е релевантно към фактическия състав по чл. 59 ЗЗД. Обедняването, от своя страна, също може да има различни форми на проявление – ефективно намаляване на имуществото (на актива) на ищеца или пропускане на сигурно увеличаване на имуществото му чрез придобиване на нова имуществена облага, която е реализирана от друго лице. Между тези два елемента на фактическия състав на чл. 59, ал. 1 ЗЗД – обогатяването и обедняването е необходимо да съществува връзка, но тя не е причинна. Обогатяването не е следствие на обедняването и обратното. Както едното, така и другото са последица на друг факт или на други факти, които също следва да бъдат установени в хода на процеса (вж. *т. 5 от Постановление № 1 от 28.05.1979 г. по гр. д. № 1/1979 г., Пленум на ВС*).

От събраните по делото писмени доказателства се установява по безспорен начин, че ответното дружество е собственик на процесния магазин (фитнес център). Доколкото обаче става въпрос за стопански обект, в който евентуално закупената топлинна енергия ще бъде използвана за небитови нужди по смисъла на § 1, т. 33а ДР ЗЕ, то доказване принадлежността на правото на собственост не е достатъчно само по себе си нито за обосноваване на извод за придобиване на качеството „клиент на топлинна енергия“ от ответника, нито на такъв за наличие на неоснователно обогатяване от негова страна. За последното ищецът трябва да установи при условията на пълно и главно доказване, че ответникът се е обогатил чрез спестяване на разходите за заплащане на доставената до процесния имот през исковия период топлинна енергия, а ищецът се е обеднил, като не е получил цената на предоставената услуга. Т.е. ищецът следва да установи какво количество и на каква стойност е била доставената до имота на ответника топлинна енергия, чиято стойност като разход той си е спестил при липса на валидно основание за това имуществено разместване. Именно в това се стои и основният спорен по делото въпрос – собственикът на процесния магазин възразява, че до имота му не е била доставяна каквато и да било топлинна енергия, поради което не дължи нейната стойност на топлопреносното дружество.

От представените по делото фактури и от заключенията на двете експертизи се установява, че ищецът не е начислявал за процесния имот топлинна енергия за отопление

(защото такава не се и ползва), а е разпределял топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, пропорционално на пълния отопляем обем на имота по проект. Още с исковата молба обаче е представен договор от 02.09.2011 г., сключен между собствениците на самостоятелни обекти в сградата – етажна собственост, находяща се в гр. София, ж. к. „Овча купел“, бл. ***, вх. А и вх. Б, от една страна, и „Топлофикация София“ ЕАД, от друга. Настоящият съдебен състав намира, че по своята същност представеният договор представлява такъв за заместване в дълг съгласно чл. 102, ал. 1 ЗЗД. От посочената разпоредба е видно, че заместването в дълг може да има за страни или кредитора и новия длъжник, или стария и новия длъжник. Волеизявление на кредитора обаче трябва да има задължително и то трябва да бъде изрично. В настоящия случай договорът е сключен между едно трето лице, което желае да поеме задължението на ответника – етажните собственици, които ползват топлинна енергия в имотите си, и кредитора. Валидността на волеизявлението, направено от името на топлофикационното дружество, не е оспорена в хода на производството, поради което съдът намира, че със сключването на договора е настъпило желаното заместване на пасивната страна по процесното облигационно отношение с предмет доставка на топлинна енергия. Задължението за заплащане на стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителни тела в общите части на сградата, припадаща се на имота на ответника, е преминало върху новия длъжник – останалите етажни собственици, а „С.А.Г Груп“ ЕООД се е освободил от дълга. Одобрение или разрешение от стария длъжник за заместването в дълг не е необходимо, тъй като той се освобождава от задължението си (чл. 73, ал. 1 ЗЗД). По делото няма данни, а и твърдения договорът от 02.09.2011 г. да е бил прекратен преди или по време на исковия период. С оглед изложеното се налага изводът, че макар „С.А.Г Груп“ ЕООД да е бил собственик на процесния самостоятелен обект през исковия период, същият не дължи претендираните суми за топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, тъй като с изричното съгласие на ищцовото дружество трето за спора лице е поело това негово задължение.

По отношение на начислената топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване следва да бъде посочено следното. От събраните по делото писмени доказателства и от заключението на съдебно-техническата експертиза се установява по безспорен начин, че всички хранващи тръби от и към абонатната станция са били прекъснати и не достигат до процесния имот. В т. 2.1 от протокола от общото събрание на етажните собственици същите са удостоверили пред ищцовото дружество, че отклоненията на инсталациите както за отопление, така и за битово горещо водоснабдяване към изброените обекти, сред които е и магазин № 36, са били трайно прекъснати. По делото не са представени каквито и да било доказателства, от които да се установява, че в процесния имот има монтиран водомер, който да отчита потребената в него топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване. След като всички тръби са прекъснати (включително към помещенията на ниво сутерен), остава напълно неясно от къде идва топлата вода в процесния имот, за която ищецът твърди, че е била отчитана от монтиран водомер. Освен това няма никакви доказателства, установяващи наличието на законовите предпоставки за начисляване на топла вода за БГВ на база 1 брой

лице по 140 л. на денонощие за 2020 г. От страна на ищеца не е представен нито констативен протокол за липса на достъп до имота за този отоплителен сезон, нито формуляр за отчет за предходния период. В тази връзка следва да бъде посочено, че констатациите на вещото лице по съдебно-техническата експертиза се основават на подадените от ищцовото дружество данни, поради което без представяне на писмените доказателства, установяващи тези данни, съдебно-техническата експертиза не е достатъчна, за да се приеме, че в имота действително е ползвано битово горещо водоснабдяване. Заключение на вещото лице представлява доказателствено средство за установяване на факти, обстоятелства и причинно-следствени връзки, за които съдът няма необходимите специални знания, но вещото лице не може да прави логически и правни изводи или да събира доказателства.

Следва да бъде подчертано, че претенцията на ищеца се основава на института на неоснователното обогатяване, а не на договорната отговорност, поради което за нейното уважаване от значение е единствено какво количество топлинна енергия реално е било потребено, без да бъде заплатено от ответника. По делото не бяха събрани доказателства, че подобна консумация действително е била осъществена през исковия период, поради което съдът намира, че ответното дружество не се е обогатило по никакъв начин за сметка на ищеца. Съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Страната, която носи доказателствената тежест за определен факт, следва да проведе пълно и главно доказване на този факт, т. е. да установи по несъмнен начин осъществяването му в обективната действителност. Настоящият съдебен състав намира, че в случая ищецът не представи несъмнени доказателства, че ответникът се е обогатил със спестяването на дължими разходи за потребена топлинна енергия, макар че с доклада по делото беше разпределено в негова доказателствена тежест установяването на посоченото обстоятелство. При тази доказателствена съвкупност за съда възниква правото и задължението да приложи последиците от недоказването, а именно да приеме за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт е недоказан. Ищецът не доказва, че ответникът е потребил топлинна енергия в размер на предявеното вземане, поради което съдът следва да приеме за неосъществен фактическия състав на неоснователното обогатяване.

По отношение на претенцията за стойността на услугата дялово разпределение следва да бъде посочено следното. В исковата молба ищецът твърди, че е извършвал посочената услуга въз основа на взето от етажните собственици решение. Съгласно чл. 140, ал. 5 ЗЕ избраното да извършва услугата дялово разпределение лице следвало да предложи на етажната собственост да бъде сключен писмен договор със съдържание, посочено в закона, включително относно условията и начина на плащане на услугата дялово разпределение. Следователно, макар по делото да не е представен подобен писмен договор, сключен между „Топлофикация София“ ЕАД и етажните собственици, отношенията между тях по отношение на извършването на услугата дялово разпределение намират за свой източник възлагането, поради което ищецът няма право да претендира заплащането на цената на тази

услуга на базата на неоснователно обогатяване. Съвсем отделен е въпросът, че съгласно чл. 149б, ал. 3 ЗЕ в договора по ал. 1 услугата дялово разпределение се извършва от и за сметка на доставчика самостоятелно или по сключен от него договор с лице, регистрирано по реда на чл. 139а ЗЕ. Следователно, за ищеца липсва правно основание да претендира заплащане на стойността на извършената услуга от потребителите в своя полза.

С оглед всичко изложено дотук настоящият съдебен състав намира, че искът по чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен изцяло.

По иска с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Мораторната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД има обезщетителна функция за вредите на кредитора от забавата при изпълнение на парично задължение. Обезщетението в размер на законната лихва е функционално обусловено от главния дълг, поради което същото се присъжда върху признатата за основателна претенция за главницата. С оглед изхода на спора по иска с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД и предвид обстоятелството, че искът по чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД е акцесорен на първия, то същият се явяват неоснователен и също следва да бъде отхвърлен изцяло.

По отношение на разноските:

Процесуалният представител на ответника е поискал присъждане на направените разноски, като е представил списък по чл. 80 ГПК. В настоящото производство ответното дружество е извършило следните разноски: 200 лева за депозит за вещо лице и 400 лева за заплатено адвокатско възнаграждение. Процесуалният представител на ищеца е направил възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на така договореното възнаграждение. Доколкото същото е определено в минимален размер съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът намира, че не следва да бъде редуцирано. С оглед изложеното, предвид изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ишецът „Топлофикация София“ ЕАД следва да бъде осъден да заплати на ответника „С.А.Г Груп“ ЕООД сумата в общ размер на 600 лева, представляваща направените в настоящото производство съдебни разноски за депозит за вещо лице и заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, представлявано от изпълнителните директори А.С.А. и И.И.Е. със седалище и адрес на управление гр. София, район „Красно село“, ул. „Ястребец“ № 23Б, срещу „С.А.Г Груп“ ЕООД, ЕИК 130159276, представлявано от управителя М.И.М., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Витоша“, ул. „Ралевица“ № 84, кумулативно обективно съединени иски, както следва: **иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 59, ал.**

1 ЗЗД за признаване за установено спрямо ответника съществуването на вземане на ищеца за сумата в общ размер на 1567,69 лева – главница, от която сумата 1540,71 лева, представляваща стойността на доставена топлинна енергия през периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., и сумата 26,98 лева, представляваща стойността на услугата дялово разпределение за периода от 01.05.2018 г. до 29.02.2020 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното изплащане на дължимата сума; **и иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за признаване за установено спрямо ответника съществуването на вземане на ищеца за сумата в общ размер на 291,52 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 01.07.2018 г. до 21.06.2021 г., които вземания са били предмет на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 06.07.2021 г., издадена по ч. гр. д. № 37885 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60-ти състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК 831609046, представлявано от изпълнителните директори А.С.А. и И.И.Е. със седалище и адрес на управление гр. София, район „Красно село“, ул. „Ястребец” № 23Б, **да заплати на „С.А.Г Груп“ ЕООД**, ЕИК 130159276, представлявано от управителя М.И.М., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Витоша“, ул. „Ралевица“ № 84, **сумата 600 (шестстотин) лева**, представляваща направените в настоящото производство разноси за депозит за вещо лице и заплатено адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК на страните да се връчи препис от решението.

Заверен препис от решението да се приложи по ч. гр. д. № 37885 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60-ти състав.

Съдия при Софийски районен съд: _____